

QUẢ THẬT ĐỨC GIÊSU KITÔ LÀ CON THIÊN CHÚA!

... Chỉ vào năm 1905 - lên 5 tuổi - con mới hiểu thế nào là ý nghĩa linh thiêng của Tuần Thánh. Dì phước Irène nói với chúng con về Cuộc Khổ Nạn của Đức Chúa GIÊSU KITÔ bằng cách cho chúng con xem vài ảnh thánh diễn tả đề tài. Mỗi cảnh tượng Khổ Nạn như thấu suốt tận tâm hồn khiến con cảm thấy thúc giục phải yêu mến Đức Chúa GIÊSU KITÔ nhiều hơn. Cùng lúc, con thật sự gớm ghét tội lỗi là căn nguyên gây đau khổ và cái chết cho Đức Chúa GIÊSU KITÔ. Người là THIÊN CHÚA và là Đấng Cứu Độ thế giới.

Bức tranh vẽ Đức Chúa GIÊSU KITÔ đội mào gai gây xúc động mạnh nơi con nhất khiến cho kỷ niệm đau thương này đồng hành con suốt thời thơ ấu và tuổi niên thiếu. Con nhớ như in câu Dì phước Irène hỏi khi đưa cho chúng con xem bức tranh:

- Mỗi người trong các em vẫn có thể lập lại cử chỉ tàn ác này đối với Đức

Chúa GIÊSU KITÔ. Các em có biết là như thế nào không?

Hỏi xong, Dì trả lời thay cho chúng con:

- Chính khi các em cố tình phạm tội là các em đâm gai nhọn vào đầu Chúa!

Khi nghe câu trả lời đó, lòng con bỗng cảm thấy nhẹ nhõm. Đôi lúc con có tỏ ra hung dữ thật nhưng con không bao giờ có chủ ý. Hoặc giả, nếu con có ý xấu, thì Thánh Thiên Thần Bản Mệnh ngăn chặn con ngay.

Dì phước Irène cũng nói với chúng con về ý nghĩa Mùa Chay. Nhưng bài giáo lý này không tác động mạnh nơi con bằng bài giáo lý về Tuần Thánh. Con mong mau đến Tuần Thánh, để giúp đỡ và an ủi Đức Chúa GIÊSU KITÔ. Con không muốn để Chúa đơn độc, hầu Người khỏi phải chịu nhiều đau khổ. Trong đầu óc non nớt thơ trẻ, con thầm nghĩ như thế.

Sau cùng rồi Tuần Thánh cũng đến. Đó là năm 1908. Tất cả học sinh - các chị con và con - chúng con đi tham dự Lễ Lá. Trong buổi cử hành Phụng Vụ, con bận tâm tìm kiếm phương thể tuyệt hảo nhất để làm cho Đức Chúa GIÊSU KITÔ khỏi phải chịu nhiều đau khổ.

Sau Thánh Lễ, lúc về tới nhà, con gọi chị Dulca - người mà con thương mến nhất. Con đưa chị vào phòng, đến bên chiếc tủ, trên đó có đặt tượng ảnh Thánh Giá Đức Chúa GIÊSU KITÔ và bình đựng Nước Thánh. Con bí mật đề nghị với chị như thế này:

- Trong Tuần Thánh, chị có muốn bắt chước Đức Chúa GIÊSU không?

Chị cho con biết đã nghĩ đến chuyện phải làm trong Ngày Thứ Sáu Tuần Thánh và điều chị phải thưa cùng Đức Chúa GIÊSU.

Ngày Thứ Hai Tuần Thánh, chị con ra phố rồi trở về nhà với một xấp vải màu đen. Chị giải thích:

- Suốt Tuần Thánh, Đức Mẹ MARIA cùng tất cả các thánh đều buồn sầu và để tang. Vì lý do đó, chúng ta phải lấy vải đen che các ảnh thánh trong nhà. Chính chị sẽ làm chuyện này.

Tâm hồn con ước muốn chịu đau khổ vì Đức Chúa GIÊSU KITÔ và vì Mẹ Người. Ngày Thứ Năm Tuần Thánh, con rước lễ mùa Phục Sinh với các học sinh trong trường. Chính vào lúc chịu lễ mà con bỗng có ý kiến phải làm gì, hầu Đức Chúa GIÊSU khỏi phải chịu nhiều đau khổ. Sau cùng, cả hai chị em con biết phải thưa với Đức Chúa GIÊSU điều gì, vào lúc 3 giờ chiều ngày Thứ Sáu Tuần Thánh.

Đêm ấy - Thứ Năm Tuần Thánh - con không tài nào chợp mắt vì quá cảm thương Đức Chúa GIÊSU Chịu Nạn. Bức tranh mô tả Đức Chúa GIÊSU hấp hối mà Di phước Irène cho xem, chiếm trọn tâm hồn con. Con có Đức Chúa GIÊSU trong lòng và con cảm nghiệm Người đang trải qua giờ phút hấp hối. Con siết chặt Chúa vào lòng con. Với nỗi ưu sầu phải làm thế nào để an ủi Chúa - trong khả năng bé nhỏ - con không muốn đợi mãi đến 3 giờ chiều hôm sau, Thứ Sáu Tuần Thánh. Con liền chỗi dậy trong đêm, và đôi tay đặt lên ngực, nơi con cảm thấy Đức Chúa GIÊSU đang chịu đau khổ, con tiến về chiếc tủ bên trên có tượng Thánh Giá. Con thăm thì cùng Đức Chúa GIÊSU:

- Tội nghiệp Đức Chúa GIÊSU! Con thiệt đau lòng vì Chúa. Con không thể chấp nhận sự kiện tội lỗi làm cho Chúa quá đau khổ. Chúa cứ ẩn mình trong lòng con. Loài người không biết là Chúa đang ngự trong con và phần con, con sẽ không nói với ai điều ấy. Nhưng, cũng cần phải làm cho kẻ dữ không được phạm tội nữa. Xin Chúa hãy lấy tội lỗi loài người và dấu trong con!

Con thưa với Đức Chúa GIÊSU như thế, vì Di phước Irène giải thích cho chúng con hiểu rằng: "Đức Chúa GIÊSU đau khổ vì tội lỗi toàn thể giới và vì tội lỗi của từng người". Trong tâm hồn ngây thơ bé nhỏ, con có cảm tưởng con có thể cất gánh nặng cho Đức Chúa GIÊSU, bằng cách lấy đi các tội lỗi khỏi Chúa và dấu các tội lỗi ấy bên trong con người con.

Con hy vọng là thiện ý con đã an ủi Chúa, ít ra là đêm Thứ Năm Tuần Thánh năm ấy. Nắm chắc Đức Chúa GIÊSU sẽ làm mọi điều con cầu xin nên con cảm thấy an lòng, trở vào giường và ngủ thiếp đi tức khắc. Con xác tín rằng Đức Chúa GIÊSU sẽ đau khổ ít hơn.

Sáng Thứ Sáu Tuần Thánh năm 1908, chị Dulca và con, hai chị em chúng con đến nhà thờ. Trong đầu óc non nớt của con chỉ lẫn quẩn ý nghĩ: "Phải cất đi các tội lỗi khỏi Đức Chúa GIÊSU". Vào khoảng 3 giờ chiều, chị Dulca hỏi con đã biết phải thưa với Đức Chúa GIÊSU điều gì chưa? Con không kể cho chị nghe điều con đã làm để an ủi Đức Chúa GIÊSU trong đêm Thứ Năm Tuần Thánh, bởi vì, con muốn bắt đầu lại việc con làm mà không muốn cho ai biết.

Đứng gần chiếc tủ bên trên có tượng Thánh Giá, hai chị em con đợi cho đồng hồ điểm ba tiếng, báo hiệu giờ linh thiêng nhất trong năm. Con không biết diễn tả ra sao điều con cảm nghiệm vào chính lúc ấy. Con có sự hiện diện của THIÊN CHÚA trong lòng con, con cảm nhận cách rõ ràng và con thật sự sợ rằng Đức Chúa GIÊSU chết trong con, và như thế, con sẽ không có Chúa vào ngày lễ Phục Sinh. Rên rỉ vì đau đớn, con kêu lên:

- Lạy Đức Chúa GIÊSU Nhân Lành, Chúa không được chết trong con, dù chỉ trong vòng ba ngày thôi! Con không thể sống mà không có sự hiện diện của Chúa và sự hiện diện của Thánh Thiên Thần Bản Mệnh con.

Khi đồng hồ điểm 3 giờ chiều Thứ Sáu Tuần Thánh, con liền lập lại với Đức Chúa GIÊSU điều con đã thưa với Chúa trong đêm Thứ Năm Tuần Thánh:

- Tội nghiệp Đức Chúa GIÊSU! Con thiệt đau lòng vì Chúa. Con không thể chấp nhận sự kiện tội lỗi làm cho Chúa quá đau khổ. Chúa cứ ẩn mình trong lòng con. Loài người không biết là Chúa đang ngự trong con và phần con, con sẽ không nói với ai điều ấy. Nhưng, cũng cần phải làm cho kẻ dữ không được phạm tội nữa. Xin Chúa hãy lấy tội lỗi loài người và dấu trong con.

Ôi, tuyệt diệu thay! Đức Chúa GIÊSU không chết trong lòng con, trái lại, Chúa tìm cách ẩn mình bên trong con và dấu đi tội lỗi loài người.

Một lúc lâu sau đó, chị Dulca - nước mắt dàn dụa - thổ lộ với con một điều bí mật. Chị nói:

- Chị thưa với Đức Chúa GIÊSU rằng: "Con thà chết trước Tuần Thánh năm tới hơn là cố tình phạm một tội lỗi nào đó!"

Chỉ trong lúc này đây - khi viết mấy hàng Hồi Ký này - con mới cảm động nhớ lại rằng, Đức Chúa GIÊSU Nhân Lành, khi tắt thở lúc 3 giờ chiều Thứ Sáu Tuần Thánh năm ấy, đã chấp thuận lời cầu xin của chị con và đã ban cho chị điều chị ao ước. Thật vậy, 9 tháng sau, ngày 14-1-1909, lúc đúng 3 giờ chiều, chị Dulca con đã bay về Trời, trong cùng căn phòng chị từng bày tỏ niềm ao ước trước đó.

Xin Đức Chúa GIÊSU KITÔ tha thứ vì con không sớm bày tỏ lòng tri ân đối với ân huệ lớn lao Chúa đã ban cho chị con. Con không dâng lời cảm tạ vì con không suy nghĩ đủ, chứ không phải vì con tẻ bạc vô ơn. Giờ đây, con xin dâng lời tạ ơn THIÊN CHÚA, cho dù có muộn màng. Xin Chúa vui lòng chấp nhận. Tạ ơn Chúa.

Chứng từ của Chị Maria Antonia (1900-1939), người Brazil, Nữ Tu Phan-sinh Bác Ái và Đền Tạ. Tên thật của chị là Cecilia Cony.

... Từ giờ thứ sáu, bóng tối bao phủ cả mặt đất, mãi đến giờ thứ chín. Vào giờ thứ chín, Đức Chúa GIÊSU kêu lớn tiếng: "Êli, Êli, lêma xabácthani", nghĩa là: "Lạy THIÊN CHÚA, lạy THIÊN CHÚA của Con, sao Người bỏ rơi Con?" Ngay lúc đó, bức màn trướng trong Đền Thờ xé ra làm hai từ trên xuống dưới. Đất rung đá vỡ. Mồ mả bật tung, và xác của nhiều vị thánh đã an nghỉ được trỗi dậy. Các ngài ra khỏi mồ, vào thành thánh và hiện ra với nhiều người. Thấy động đất và các sự việc xảy ra, viên đại đội trưởng và những người cùng ông canh giữ Đức Chúa GIÊSU đều rất đỗi sợ hãi và nói: "Quả thật Người này là CON THIÊN CHÚA!" (Matthêu 27,45-54).

(Cecilia Cony, "Je Dois Raconter Ma Vie", Éditions Téqui, 1988, trang 98-102)

Sr Jean Berchmans Minh Nguyệt